

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, μέγας προστάτης τῶν τεχνῶν, τὸν ἠνάγκασε νὰ δεχθῇ δῶρόν τι ἄξιον τοῦ τε δωρητοῦ καὶ τοῦ πρὸς ὃν ἐδωρήθη. Πάλιν δὲ ἀνενέωνε τὴν πρότασίν του μετ' ἐπιμονῆς, καὶ τὸν προσεκάλει νὰ ἔλθῃ εἰς Παρίσιους, ὅπου τῷ ἤτοι-μάζετο, ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων, ἐργαστάσιον πλούσιον καὶ καλόν. Ἀλλ' ὁ Πάπας Λέων, ὁ Δέκατος, ὠνόμαζε τὸν προσφιλῆ αὐτοῦ καλλιτέχνην διευθυν-τὴν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ θόλου τοῦ Ἁγίου Πέτρου, καὶ τὸν ἐκράτει εἰς τὴν Ῥώμην, ὁρίσας σύνταξιν ἀνάλογον καὶ ἀξίαν αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ῥαφαῆλος, ἀπα-ξιῶν νὰ ᾔναι ὀφειλέτης τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας, ἤρχισε γράφων δι' αὐτὸν τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος ἐπὶ τοῦ ὅρους Θαδῶρ, πλάσμα θαυμάσιον καὶ μεγαλοφυῆς, ἀριστούργημα τῆς ζωγραφικῆς τέχνης. Ἀλλ' αἱ δυνάμεις τοῦ ἀθανάτου ποιητοῦ τῆς εἰκόνας, κατεβάλλοντο ὁσημέραι, καὶ τὸ ἀρι-στούργημα τοῦτο ὑπῆρξε τὸ ἄσμα τοῦ κύκνου. Ὁ Ῥαφαῆλος μόλις τριάκοντα ἐξ ἑτῶν, κατεβίβρω-σκόμενος ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς ἐπιστήμης καὶ τὴν κατὰχρησιν τῆς ἐργασίας, μόλις κατῴρθωσε νὰ ἐπι-θεωρήσῃ ἅπαξ τὴν Μεταμόρφωσιν, καὶ μαρασμὸς ἐντελής τὸν κατεβίβασεν εἰς τὸν τάφον.

Ἐτελεύτησεν εἰς τὰς ἀγκάλας Λέοντος τοῦ Δε-κάτου τείνων μὲν ὕστατον βλέμμα εἰς τὸ τελευ-ταῖον ἔργον του, κείμενον, θελήσει αὐτοῦ, παρὰ τὴν κλίνην τοῦ θανάτου, ἀλγῶν δὲ, ὅτι δὲν προφθά-νει νὰ τὸ ἐπιθεωρήσῃ καὶ πάλιν. Ἡ δὲ Ῥώμη καὶ ἡ Παπικὴ ἐπικράτεια πᾶσα ἐπενθηφόρησε διὰ τὸν θάνατόν του, καὶ αἱ ἐπικήδεια τιμαὶ ὑπῆρξαν ἄ-ξιαι βασιλέως. Ἄφησε θηνοῦντας φίλους καὶ θαυ-μαστάς, καὶ ἐκομίσθη ὑπὸ τῶν πολλῶν μαθητῶν του εἰς τὸν ναὸν τῆς ἀθανασίας.

Σεῖς νέοι ζωγράφοι καὶ ποιηταί, ὧν χάριν δι-έγραψα τὴν βιογραφίαν ταύτην, παῖδες, ὅσοι λημ-θάνετε τὴν πρώτῃν γραφίδα διὰ χειρὸς τρεμού-σης καὶ ἐπισφαλοῦς, ὀπλίσθητε διὰ τῆς γενναιοῦ-τος καὶ τῆς ὑπομονῆς. Πήλινα ἀγγεῖα ἐζωγράφει ὁ ποιητὴς τῆς Σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν, τῆς ἱερᾶς Οἰ-κογενείας καὶ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, ἀναγκάζεται δὲ νὰ δοκιμάζῃ τὴν εὐφύαν του διὰ μολυβδογραφήματος ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς πενιχρᾶς κατοικίας του καὶ νὰ ὑπομένῃ τὰς τυραννικὰς τοῦ πατρὸς ἰδιοτροπίας, καὶ ἵπτατο τέλος τῇ μόνῃ ду-νάμει τῆς θελήσεώς του, πρὸς τῆς ἐπιστήμης τὴν τελειότητα. Μηδὲ λησμονεῖτε ποτε τὴν ἱεράν ταύ-την ἀλήθειαν, ἣν ἐκήρυξε μὲν ἀνὴρ μεγαλοφυῆς, ἐπεκύρωσε δὲ ὁ χρόνος καὶ ἡ πεῖρα.

Ἡ μεγάλη φήμη ἀναλογεῖ πάντοτε πρὸς τὰ δυσχερῆ προσκόμματα, ἅτινα κατῴρθωσε νὰ νικήσῃ.

Μετάφρασις Γ. Χ. Ζ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ο ΑΠΟΘΝΗΣΚΩΝ ΠΟΙΗΤΗΣ.

Ἐκ τῶν Ποιητικῶν Ἀρμονικῶν Λαμαρτίνου.

Ἀφρίζουσα τοῦ βίου μου ἡ ἀτυχὴς φιάλη,
Ἄωρος συνετρίβη,
Καὶ τῆς ζωῆς παρήκμασεν ἐν ὀδυρμῷ καὶ πάλῃ
Ἡ πενθηφόρος ἦδη.
Τὸν χρόνον πόθοι καὶ κλαυθμοὶ παρακαλοῦν εἰς μάτην
Ὁ χρόνος ἦδη τὸν χαλκὸν τὸν πένθιμον ἐγγίξει,
Καὶ τῶν κωδῶνων ἡ φωνὴ νεκρόσιμος βοῶζει,
Σημαίνουσα τοῦ θνήσκοντος τὴν ὥραν τὴν ἐσχάτην.

Νὰ ψάλλω, ἢ τὴν τελευταίην τοῦ βίου νὰ θρηνήσω ;
Ἀφοῦ τῆς λύρας τὰς χορδὰς αἱ χεῖρές μου προσθίγουν,
Ἄς ψάλλω πρὶν τὰ ὄνειρα τὰ τῆς ζωῆς μου φύγουν,
Τὴν θρηνωδοῦσαν λύραν μου καὶ πάλιν ἄς τονίσω.
Ἄς ψάλλω, φίλοι, ἐπεὶ δὴ ὁ θάνατος μ' ἐμπνέει,
Καθὼς ὁ κύκνος μελωδεῖ τὸ ὕστατόν του μέλος,
Ὅταν πρὸς ὄχθας ἀφανεῖς καὶ μακαρίας πλέῃ
Καὶ τῆς ζωῆς του προνοῇ τὸ προσεγγίζον τέλος.

Ἄν ἔρωσι τις ᾗν' ἡ ψυχὴ καὶ ἁρμονία μόνον,
Ἵς ἐκπέμψῃ ἀσπασμὸν, ὡς ὕστατόν της τόνον.
Ἡ λύρα, ὅταν συντριβῇ, γλυκύτερον φθογγάζει,
Σβυνόμενος, λαμπρότερον ὁ λύχνος διαυγάζει,
Καὶ πρὶν ἐκπνεύσῃ, καθαρὸν τὸ φῶς του διαχύνει.
Ὁ κύκνος φῶτα οὐρανῶν ὄρεᾷ ἐνώπιόν του,
Ἄλλ' ὁ θνητὸς τὸ βλέμμα του καλύπτει ἐν ὀδύνῃ,
ἵνα θρηνήσῃ τὰς σκιάς τῶν πρῶτον ἡμερῶν του.

Εἶναι λοιπὸν ὁ βίός μας ἀντάξιος τῶν θρηνῶν,
Εἷς ἥλιος καὶ ὁ αὐτὸς, ἐρχόμενος καὶ κλίνων,
Ἡμέραι πᾶσαι ὅμοιαι, καὶ ὅτι φέρ' ἡ μία
Ἡ ἄλλη τ' ἀφαρπάζει.
Δεινὰ καὶ θλίψεις καὶ ποτέ τις πλάνος ὀπτασία,
Καὶ ὁ θνητὸς εἰς τὰ δεινὰ τοῦ βίου του στενάζει.

Αἶ ! ἄς θρηνῇ ὅστις θνητὸς τῷ βίῳ προσεδέθη
Καὶ τὸν συνέχ' ὑπόδουλον τῶν πόθων του ἡ μέθη,
Ὅστις τὸ μέλλον θεωρεῖ μὲ τὰς ἐλπίδας πίπτον,
Ἐγὼ μηδόλως εἰς τὴν γῆν τὰς ρίζας μου καλύπτων,
Ἐγὼ ἀλύπως τῆς ζωῆς ἀφίνω τὰς μαγείας,
Ὡς φύλλον διωκόμενον εἰς νύκτα τρικυμίας.

Ὁ ποιητὴς, ὡς τὰ πτηνὰ τὰ φεύγοντα, δὲν κτίζει
Τὴν φωλεάν του εἰς τὴν γῆν, οὐδ' εἰς τὰ δάση μένει,
Ἐπὶ τὸ κύμα, ὡς αὐτὰ, πετᾷ καὶ πτερυγίζει,
Μακρόθεν ᾄδει καὶ περᾷ, ἢ γῆ τῷ εἶναι ξένη.
Καὶ ἄγνοοῦν οἱ ἄνθρωποι τίς εἶν' ὁ ψάλλων, μόνον
Ἀκούουν τὸ κιθάρισμα ἀσμάτων καλλιφώνων.

Οὐδεὶς ὠδήγησέ ποτε τὴν ἀπειρόν μου χεῖρα,
Ἀλλ' ἤχρησεν ἀδίδακτος ἡ νεαρά μου λύρα.
Ἵ ! τὰς ἐμπνεύσεις τ' οὐρανοῦ ὁ ἄνθρωπος μανθάνει ;
Μανθάνει νὰ κατέρχεται ὁ βύαξ εἰς λειμῶνα ;
Νὰ ἵπταται ὁ ἀετὸς, εἰς εὐανθὴ ροδῶνα
Ἡ μέλισσα τὸν γλυκερὸν χυμὸν τῆς νὰ βυζάνῃ ;

Ὁ κῶδων εἰς τὰ ὕψη του δονεῖται, καὶ, ἡ θρήνων
Ἡ χαρμονῆς ἀκούεται φωνήματα ἐκχύνων.
Μηνύει τὸν ὑμέναιον, τὴν γέννησιν, ἡ τέλος
Τὸν θάνατον· ὡς ὁ χαλκὸς καὶ ἡ ψυχὴ μου ἦτον,
Κ' ἕκαστον πάθος τὴν ψυχὴν τὴν νεαράν μου πληττον,
Ἀρμονικὸν κ' ὑπερρυτὸς ἐξέπεμπε τι μέλος.

Οὕτω πολλάκις μελωδεῖ κ' ἡ λύρα τῶν δρυμῶνων,
Μιγνύουσα τοὺς ἤχους τῆς με τοῦ νεοῦ τὸ ρεῦμα,
Ἐνῷ τὴν ψαύει μόνον

Ὁ ζέφυρος καὶ τῆς νυκτὸς τὸ ὑποστένον πνεῦμα.
Ὁ διαβάτης σταματῶν κατάθλαμβος ἀκούει,
Καὶ ἀπορεῖ τίς ἀφανὴς τὴν λύραν σιγοκραοῦει.

Τὴν λύραν μου κατέβρεξαν συχνάκις οἱ κλαυθοὶ μου,
Ἄλλ' ὦ! τὸ δάκρυ τὴν ψυχὴν τοῦ ποιητοῦ εὐφραίνει.
Ἰπ' οὐρανὸν γαλήνιον, ἐντὸς ξηρᾶς ἐρήμου,
Τὸ αἶθριον τῶν καρδιῶν τὴν ἀνθησιν μαραίνει.
Ἄν ἡ φιάλη συντριβῇ, μύρον τοῦ Βάκχου ῥέει,
Μύρον ἄβρῶν, καὶ ἄρωμα τριγύρω διαχέει.

Πῦρ ἔπνευσεν ὁ ὕψιστος, κ' ἐπλάσθη ἡ ψυχὴ μου,
Καὶ πῦρ εἰς πᾶν μετέδωκεν ἡ φλογερὰ πνοή μου,
Ἀλλὰ θανατηφόρον,
Θεὲ, ὑπῆρξεν δ' ἐμὲ καὶ δυστυχὲς τὸ δῶρον.
Ἡγάπησα περιπαθῶς, καὶ ἤδη ἀποθνήσκω·
Ἐν τῷ κρατῆρι τῆς ζωῆς τὸν θάνατον εὕρισκω.

Ὁ χρόνος; ὦ! ἐπέρασε. — Κ' ἡ δόξα; — Τί σημαίνει
Αὐτὸ τὸ φροῦδον ὄνομα; αὐτὸ ἀπὸ τὸν ἕνα
ὡς παίγνιον εἰς ἕτερον αἰῶνα μεταβαίνει,
Καὶ δὲν καλύπτει ἡ σκιὰν ἡ πάγχρυσός του χλαίνα.
Σὺ, ὅστις τῆς ὑπέσχεσο τοῦ μέλλοντος πορφύραν,
Ποῦ εἶναι τῶρα ἡ φωνή, φυγεῖς ἀπὸ τὴν λύραν;

Ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ κύματος κ' ἐγὼ τοῦ ἀπεράντου
Ἐν νέον ῥίπτων ὄνομα, εἰς παίγνιον στοιχείων,
Τ' ἀφίνω νὰ κυμαίνεται ὁρμῶν εἰς τὴν φορὰν του,
Ἀλλὰ μὴ οὕτω νέον τι ἐλπίζω μεγαλεῖον;
Ὁ κύκνος, ὁ εἰς οὐρανοὺς ἱπτάμενος, ἐτάζει
Ἐάν τὸ χόρτον τὸ τῆς γῆς ἡ πτέρυξ του σκιαῇ;

Ἀλλὰ πρὸς τί σὺ ἐψάλες; πρὸς τί; ὦ μάθε πρῶτον
Ἡ φιλομήλα διατὶ τὰ μέλη τῶν ἐρώτων
Μὲ τοῦ χειμάρρου τὴν ῥοτὴν τὴν νύκτα συμμιγνύει.
ὦ φίλοι, ἔψαλα, καθὼς ἡ αὔρα σιγοκλαίει,
Καθὼς θρηνεῖ ἡ ἀλκυὼν, ἡ ζῶν τις ἀναπνέει
Κ' ὁ ῥυαῖς μὲ μινυρισμὸν τὰ βρεῖθρά του κυλίνει.

Ὡδαί, ἀγάπη, δέησις — ὑπῆρξεν ἡ ζωὴ μου,
Οὐδὲ ζηλεύει τίποτε ἡ φεύγουσα ψυχὴ μου,
Τίποτ' ἐξ ὅσων ἀγαθῶν οἱ ἄνθρωποι ποθοῦσι,
Ἀλλὰ ποθεῖ τὸν σιενεγκμὸν πρὸς οὐρανὸν ὁρμῶντα,
Τὴν λυρικὴν τὴν ἑκστασιν, ἡ χεῖρ ἡ σιωπῶντα
Δειλῆς παρθένου, ἅτινα τὰ χεῖλη σου ζητοῦσι.

Ποθεῖ πρὸ νύμφης τρυφερᾶς νὰ ὑποφρίσῃ ἡ λύρα,

Καὶ, ὡς μανὶ ἀρμονικῇ, οἱ τόνοι νὰ εἰσδύουν
Εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ν' ἀποσποῦν τῶν ὀφθαλμῶν τὰ
μύρα,
Καὶ ἔπειτα εἰς ἑκστασιν ἐρωτικὴν νὰ κλείουν
Τὸ κλαῖον ὄμμα τῆς ἀγνῆς παρθένου εἰς τὰ ὕψη.
Τῶν οὐρανῶν νὰ αἰρεται μεστὸν μελαγχολίας,
Ὡς μὲ τὸν ἥχον νὰ ζητῇ κ' ἐκεῖνο νὰ ἐκλείψῃ,
Καὶ ἔπειτα ἐπάνω σου νὰ πίπτῃ μετ' ἀγνείας.

Νὰ βλέπῃς πῶς διέρχεται ἐπὶ τὸ μέτωπόν της
Τῶν λογισμῶν τῆς ἡ σκὰ, κ' ἡ λέξις πῶς ἐκλείπει.
Ἐγγιζοῦσα τὰ χεῖλη τῆς ἐν μέσῳ τῶν παλμῶν της.
Ἀλλ' αἵρνης διακόπτουσα τὴν σιωπὴν νὰ εἴπῃ
Σὲ ἀγαπῶ, λέξιν θεῶν, εἰς οὐρανὸν ἤχουσιν,
Λέξιν, καὶ γῆν καὶ θάλασσαν κ' αἰθέρας συγκινοῦσαν,

Εἰς στεναγμὸς, ἔν δάκρυον, τὰ πάντα ματαιότης!
Εἰς τοῦ θανάτου τὰ πτερά ἀφίπτατ' ἡ ψυχὴ μου,
Περσέομ' ἔνθα φωταυγεῖ ἐλπίς κ' αἰωνιότης,
Ὅπου οἱ τόνοι φεύγουσι τῆς λύρας τῆς πενθίμου
Κ' ἀνέβησαν τὰ δάκρυα καὶ ὅλ' οἱ στεναγμοὶ μου.

Μὴ τῶνομά μου γράψατε ἐπὶ τοῦ μνήματός μου,
Ἡ ἐπ' αὐτοῦ καλλίτερα μὴ αἰρεται μνημεῖον,
Ἰτέαν μόνον θλιβερὰν φυτεύετε πλησίον,
Νὰ ἔρχεται ὁ δυστυχὴς, καὶ μὲ σπονδὴν δακρύων,
Νὰ κάμπτη γόνυ συντριβῆς ἐπάνω τῆς πλακὸς μου.

Ἀλλὰ ἰδοὺ ἐγγιζοῦσιν αἱ χεῖρες τοῦ θανάτου,
Ἐγγιζοῦσι τὴν λύραν μου, βαραῖται, παγετώδεις,
Κ' ὡς ἀσπασμοῦ ἐσχάτου,
Ἡ λύρα φθόγγους ἀντηχεῖ πενθίμου καὶ θρηνώδεις.
Θρηνεῖ . . ἀλλ' ἐσιώπησεν . . ὑμεῖς, ὦ φίλοι, τώρα,
Τὰς λύρας σας τονίσετε, κ' ἐνῷ ἡμιανοίγη
Τὰς πτέρυγας τῆς ἡ ψυχῆς, ἐν τῇ ἐσχάτῃ ὥρᾳ,
Ἐν ἡχῷ τῶν ἀσμάτων σας εἰς οὐρανοὺς ἀς φύγῃ.
Κ. ΠΩΠ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει συνδρομηταὶ τῆς
Εὐτέρπης δὲν θέλουσι πληρώσει τὴν συνδρο-
μὴν των εἰμὴ εἰς τὸν παρουσιάζοντα αὐτοῖς
ἐντυπον ἀπόδειξιν τῆς διευθύνσεως φέρουσιν
τὴν ιδιόχειρον ὑπογραφήν ἡμῶν.

Ἰη 15 Νοεμβρίου 1853, Ἀθῆναι.

Ἡ Διεύθυνσις

Π. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Ἡ Κ. Μαρινιάν, τέλος. — Ἡ μετάνοια, συνέχεια.
— Περιηγήσεις, Ῥωσσία καὶ Ῥώσοι. — Ἡθικαὶ
Μελέται, περὶ Γυναίκος. — Ἡ Νεότης τοῦ Ῥα-
φαήλου. — Ποιήσεις.

Εἰ κ ο ν ο γ ρ α φ ῖ α ι. — Γυνὴ καπνίζουσα.
— Ὁ Ποιητής.

Π α ρ ά ρ τ η μ α. Ὁ Ἰπποκόμης τῆς Βραζιλόνης.